

ΓΚΟΥΣΓΚΟΥΝΗΔΕΣ*

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ | ΜΕΡΟΣ 07

Παρασκευή 12 Φεβρουαρίου 2016

Αγαπημένο ημερολόγιο της μαμάς μου,

Εγώ είμαι η Μαρία, η κόρη της Ιουλίας που χέμιζε τα φύλλα σου με τις καθημερινές περιπέτειές της.

Σε βρήκα πριν λίγες μέρες στο μπαούλο που έφερε η μαμά από το σπίτι της γιαγιάς.

Δεν έχω ξαναγράψει ποτέ ημερολόγιο. Οι μεγάλοι λένε πως το facebook είναι κάτι σαν ημερολόγιο και λεύκωμα μαζί... (Ξέρεις που ανεβάζεις φωτογραφίες γράφεις αυτά που σκέφτεσαι και που γράφουν οι φίλοι σου στον τοίχο σου), αλλά ποτέ δεν έχω γράψει κάτι σε τετράδιο.

Ξεκίνησα όμως να σε διαβάζω και δεν μπορούσα να σταματήσω. Η μαμά μου όταν έγραφε ήταν στην ίδια ηλικία με μένα. Πήγαινε έκτη δημοτικού.

Τη ρώτησα που είναι όλα αυτά τα παιδιά που γράφει εδώ μέσα... Η Γεωργία, η Μαρία, η Αντωνία, ο Αντώνης, ο Βασίλης και οι δύο Κωστήδες.

Μου είτε πως σταμάτησαν να παίζουνε γιατί απλά έτυχε...

μεγάλωσαν, έφυγαν για σπουδές, έκαναν οικογένεια, υποχρεώσεις...

Δεν μπορώ να το καταλάβω!

Έτσι θα χαθώ κι εγώ μια μέρα με τις φίλες μου;;

Σάββατο 13 Φεβρουαρίου 2016

Αγαπημένο ημερολόγιο της μαμάς μου,

Διαβάζοντας τις γραμμές σου, καταλαβαίνω πόσες διαφορές έχει η δική μου γενιά με τη γενιά της μαμάς μου.

Έχω εκπληγεί με την ελευθερία κινήσεων που είχαν τότε τα παιδιά... Πήγαιναν όπου ήθελαν και οι γονείς τους ήξεραν πάντα που ήταν, παρόλο που δεν υπήρχαν κινητά τηλέφωνα... Μυστήριο πώς τα κατάφεραν! Σχεδόν κάθε απόγευμα ήταν στην αγαπημένη τους πλατεία και όχι κλεισμένα στο σπίτι, μπροστά σε μία οθόνη, όπως λείι συνέχεια η μαμά μου... Η παρέα τους συνέχιζε το παιχνίδι που άφηναν στο σχολείο, στην πλατεία και στα σοκάκια της πόλης, χωρίς κάποιον ραντεβού. Απλά ήξεραν ότι όλοι κάποια στιγμή θα ήταν εκεί.

Τα παιχνίδια τους ήταν ομαδικά, όπως αυτά που μας μαθαίνουν οι δάσκαλοί μας στο σχολείο την ώρα της γυμναστικής. Κι όμως είναι τόσο διασκεδαστικά, γελάμε με την καρδιά μας όποτε παίζουμε!!!

Τότε τα παιδιά είχαν πραγματικά ελεύθερο χρόνο για παιχνίδι, όχι όπως εμείς που τρέχουμε από μάθημα σε μάθημα, σε ξένες γλώσσες, σε αθλήματα και μετά σπίτι για ατελείωτο διάβασμα... Γιατί γα έχουμε τόσες πολλές υποχρεώσεις από τώρα. Αυτές θα μας κάνουν πιο σωστούς ανθρώπους τελικά ή πιο αγχωμένους;;; Ποιες αναμνήσεις των παιδικών μας χρόνων θα έχουμε γα θυμόμαστε εμείς;;;

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου 2016

Αγαπημένο ημερολόγιο της μαμάς μου,

Σκεφτόμουν πόσο λυπήθηκε η μαμά μου όταν τη ρώτησα για τους παλιούς της φίλους.

Είμαι σίγουρη πως της λείπουν... κι εμένα θα μου έλειπαν οι φίλοι μου...

Το βράδυ δεν κοιμήθηκα. Όλο σκεφτόμουν και σκεφτόμουν... Τελικά, το βρήκα.

Έχω το τέλειο σχέδιο!

Θα λύσω το μυστήριο των χαμένων παιχνιδιών και θα ενώσω ξανά την παρέα...!!!

Θα χρησιμοποιήσω τον υπολογιστή, που τόσο μισεί η μαμά μου, ώστε να βρω τους παλιούς της φίλους και να τους φέρω κοντά. Θα τους βρω μέσα από το facebook και θα τους στείλω προσωπικό μήνυμα για να τους εξηγήσω το λόγο που θέλω να τους συναγτήσω.

Μόνο που εκτός από την τεχνολογία χρειάζομαι και την βοήθεια όλων των φίλων μου αλλά και όλων των παιδιών της ηλικίας μου. Το Σάββατο στις 20 Φεβρουαρίου και την Κυριακή στις 21 Φεβρουαρίου, θα μαζευτούμε στη σημερινή μεγάλη πλατεία της πόλης μας, στην πλατεία Μικρασιατών. Θέλω να δούμε με τα δικά μας μάτια αυτά που έζησαν οι γονείς μας και να ζήσουμε κι εμείς τέτοιες στιγμές ανεμελιάς, ώστε να δουν κι αυτοί τι έχασαν ... και να ανακαλύψουμε κι εμείς τον πραγματικό θησαυρό.

Έχω και οι φίλοι μου θα γίνουμε οι κυνηγοί των αναμνήσεων!!!

19ο ΠΑΙΔΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

